

vrienden van de atletiek

zaterdag 1 en zondag 2 september 2018

De groep van elf personen heeft op zaterdag 1 september afgesproken bij een hotel in Alverna in de gemeente Wijchen. Om iets over half elf is iedereen er en zitten zij gezellig aan de koffie met appeltaart. Natuurlijk hebben zij daarvoor elkaar al hartelijk begroet en dat enthousiasme was duidelijk te horen!

Na een tweede bakje koffie wordt, tegen half twaalf, besloten toch maar aan de fietstocht te beginnen.

De fietsen komen tevoorschijn. Zij die in het hotel hebben geslapen halen de fiets uit het hotel: Marius Bos en Hugo Tijsmans. Zo ook de e-bike voor Annemarie de Boer (Heel knap dat zij er weer bij is na haar herniaoperatie!). Ilja en Hans Keizer, Marianne en Rinus

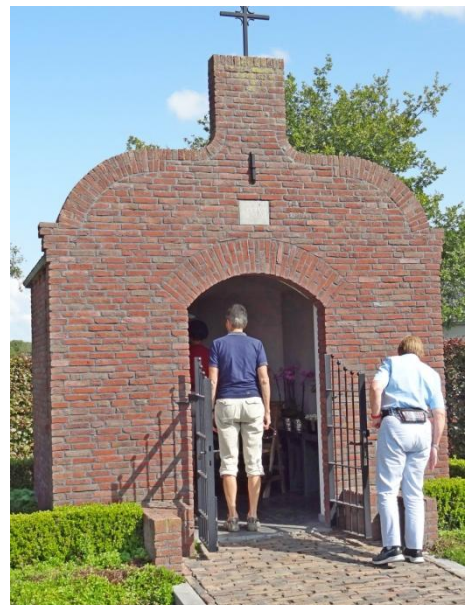

de Schipper en Ellen van den Bunt en Riet van der Enden hebben hun fiets al van de fietsdrager gehaald.

Zo kan de schrijver, die getrouwd is met Anneloes Beenackers en in Wijchen woont, om half twaalf deze tien metgezellen op de startfoto zetten.

We willen zo snel mogelijk uit het autobebouwd gebied vandaan en steken de

drukke Graafseweg over naar een natuurgebied. Wat een rust! Na twee bochten verschijnen er kassen en één uit het Westen komende atleet kan het niet nalaten om te roepen: „Zitten we nu al in het Westland?!“ Dan verder dwars door een golfterrein en langs het Wijchens Ven. Met de zon vol op ons lichaam en een lekker verfrissende lichte wind, fietsen we met een snelheid van 15 km per uur in de zich langzaam opwarmende natuur. Heerlijk aan het rustige fietsen is natuurlijk, dat je alle tijd hebt om de omgeving in je op te nemen. Dan bereiken we om twaalf uur aan een mooie asfaltweg een door de buurtbewoners zelf

gebouwd Mariakapelletje. Dus even een kaarsje opgestoken voor de aan ons ontvallen geliefden. Een paar minuten later zitten we alweer op onze stalen rossen en lonkt ons de kerktoeren van Nederasselt en de brug van Grave. Maar zo gemakkelijk doen we het vandaag niet! We slaan plots links af en volgen een fietspaadje dwars door de weilanden, die er, gezien de afgelopen droogteperiode, nog goed bijliggen.

De volgende „hindernis” is het dorpje Nederasselt, dat we in twee minuten doorkruisen. We komen op de Maasdijk uit, die we direct verlaten en dijkaf de uiterwaarden inrijden. Vroeger liep daar alleen vee (dus graslanden) maar hier durven ze het aan om gewassen te verbouwen. We maken even een klein omweggetje over een zandpad en finishen dan aan de Maas met links aan de overkant Grave en rechts de stuw, de sluis en de brug naar Grave!

Van hieruit is goed te zien welke jukken zijn vervangen na dat ongeluk met de boot „Maria Valentine” op 29 december 2016, die dwars door wat jukken van de stuw naar de andere kant wilde! Het hele scheepvaartverkeer had daar lang last van: 23 januari 2017 kon er al wel weer gevaren worden!

Als we een paar honderd meter verder bij de sluis zijn treffen we het. We zijn getuigen van het invaren van een 150 meter lang schip. Die past maar net in de schutsluis; ook wat de breedte betreft! Er staat wel een verschrikkelijk grote schrijffout op de boot: Alja i.p.v. Ilja! Dat heb ik maar even gecorrigeerd!

De hele procedure van invaren, de sluisdeur sluiten, het waterpeil met boot en al ruim vier meter laten zakken, de andere sluisdeur openen en uit de kolk varen, duurt ruim een kwartier!

Je kunt het uitvaren ook gaan bekijken aan het einde van de sluis en dat gebeurt dan ook. En dat levert een mooi plaatje op. Wie dat deden? Kijk wie er teruggelopen komen!

Eén keer schutten vinden we voldoende en daarom wordt de tocht hervat. Na het geraas op de brug komen we aan in het oude vestingstadje Grave. Daar heeft Anneloes afgesproken bij „Eetcafé de Maaspoort”. We zitten aan de Maas tussen de Hampoort en kanonnen in en proosten daar op de mooie dag!

Even later smullen we daar ook nog van heerlijke tosti's. Na deze drink- en eetpauze van vijf kwartier, wandelen we Grave in. We controleren eerst de kanonnen en verdwijnen dan de Sint-Elisabethkerk in. Ellen is daar zeer verguld over, omdat zij in haar naam ook „Elisabeth” heeft staan!

Er is veel te zien in deze kerk en we trekken er dan ook een kwartier voor uit; blijkt achteraf! Veel indruk maken de nog praktisch ongeschonden grafstenen van de „rijke stinkers” waar je overheen mag lopen! Hun resten liggen daar nog steeds en nu maken een paar Nederlanders zich druk over de leeggehaalde hunebedden. Je mag daar niet op klimmen of binnengaan, omdat het niet ethisch zou zijn! De stenen kunnen er beslist tegen en de urnen en toebehoren zijn al lang opgeborgen in musea!

We wandelen nog door de smalle straatjes met veel bochten (Zo kon men zich voor de aanvaller verschuilen, want hij kan niet om een bochtje schieten!). We bekijken Grave ook nog vanaf een hoogte (De Kat) en gaan dan terug naar de fietsen.

Eerst rijden we een stuk terug zoals we gekomen zijn; nl. over de brug over de Maas, die vernoemd is naar John S. Thompson, omdat hij met zijn 82ste Amerikaanse Airborne Divisie de brug op 17 september 1944 ongeschonden op de Duitsers wist te heroveren!

Daarna via de sluizen, Nederasselt, door akkerbouwgebieden weer de Maasdijk op vlak voor Heumen. De heerlijke warmte doet ons verlangen naar een ijsje en die hebben ze daar! Dus rustig zittend op een terras likken aan softijs. Nou, het woordje rustig is wel overdreven, want er worden nog steeds veel ouwe koeien uit de sloot gehaald en dat resulteert in schaterlachen van een hoog/hard niveau! We verlaten Heumen via de sluis, bij de aansluiting van de Maas en het Maas-Waalkanaal. Dan volgen we het kanaal een heel eind en nog een heel stuk fietspad tot we in Nijmegen zijn. Niet het drukke gebied maar daar waar Nijmegen aansluit aan de prachtige Overasseltse- en Hatertse Vennen! Daar hebben we alweer een stop, omdat je van ijs nadorst krijgt! Ja toch? We nemen

plaats in de tuin van het rustiek gelegen restaurant St. Walrick. De plaatsen zijn wederom gereserveerd door Anneloes.

Ik weet niet wat de overige bezoekers van dit restaurant van ons gedacht hebben, want we waren echt aanwezig met onze „alle bezoekers overstijgende lachen”! Het is zo gezellig dat men hier graag zou willen blijven om ook te eten! Maar ja, we hebben afgesproken bij het hotel en Anneloes belt daar nu heen om te zeggen, dat we veel later daar zullen zijn dan afgesproken. Zij zeggen dat het niet erg is en zij onze gereserveerde plek daar zullen vrijhouden! Node vertrekken we nu te voet! Ja echt, want heel dicht bij, in het bos, staat een ruïne waar ik de groep in Heumen over heb verteld. Het gaat over een rovershoofdman genaamd Walrick, die een aan zware koorts lijdende dochter Heribertha heeft. Het verhaal eindigt met de wijsheid dat je door een lapje stof van de zieke in de boom bij de ruïne te hangen de koorts bij de patiënt zal verdwijnen. Dat wil Ellen uitproberen. Maar zij heeft geen lapje stof van een koortslidder bij zich! Het is al een teleurstelling dat er geen BH in de boom hangt, zoals ik verteld heb en echt zelf al eens heb zien wapperen! Ellen gaat dus gewoon op zoek naar een lapje dat ze kan missen. Die vindt zij, maar nu dient zich het volgende probleem aan. De laagste tak hangt een paar meter boven de grond!? Juist, daar heb je de vrienden van de atletiek voor. Marius

(80 jaar) helpt het „jongere zusje” op de muur van de ruïne en zo hangt de „relikwie van Ellen” in de boom te Overasselt!

We vervolgen de fietstocht door het vennengebied en komen terecht in de Berendonk. Een natuur/cultuurgebied. Het is ontstaan doordat de wegenbouw zand nodig had. Met het uitgraven ontstonden kuilen, die volliepen met water. Veel Nijmegenaren, maar ook velen van daar net buiten, hebben hier een prachtig recreatiegebied aan. Zo komen we langs een waterskiterrein. Hoewel we al aan de late kant zijn (het is inmiddels kwart voor zeven!), nemen we het er nog even van, om te zien hoe ze hier zich de kunst van het waterskiën eigen maken! Een vaste route met bovenleiding sleept touwen rond met een trapeze

er aan, zodat jij je met twee handen kunt vasthouden. Onderweg zijn voor de gevorderde skiërs hindernissen geplaatst. Het is een mooi schouwspel. Sommigen komen na vertrek al na drie meter onderwater terecht, anderen finishen na een paar rondjes met onderweg salto's!

Dan vlug de laatste en korte etappe naar hotel Umberto. Om half acht (i.p.v. half zes – zes uur!) zitten we daar aan een drankje, wachtend op het succesvolle diner.

Om half tien beginnen we daar afscheid van elkaar te nemen. Marianne en Rinus de Schipper gaan de volgende dag door op vakantie en Ilja en Hans Keizer gaan terug naar het zuiden van Limburg. Zelf komen wij om tien uur thuis aan; moe maar voldaan!

zondag 2 september

Om kwart voor elf zijn de blijvers weer present. Hugo, die met zijn vrouw Mariet in het hotel heeft overnacht, is natuurlijk op tijd. Mariet gaat vandaag mee naar het kasteel van Wijchen. Bovenin het kasteel is een museum en dat wil ook zij graag zien. Omdat Mariet slecht ter been is, kon zij gisteren niet meefietsen en zal dat vandaag dus ook niet doen. Na het bezoek zullen zij en Hugo naar huis gaan. Zij vertrekken met de auto en de anderen met de fiets naar het kasteel, waar we om vijf over elf aankomen. Het bezoek wordt een teleurstelling. Op het bord staat duidelijk dat zij open zouden moeten zijn, maar ze zijn gesloten!

Museum Kasteel Wijchen

regionale geschiedenis, archeologie en
protohistorische tuin 'De Tuun'
www.museumwijchen.nl

Openingstijden:

1 november tot en met 30 april:

woe t/m zo 13 - 17 uur

1 mei tot en met 31 oktober:

woe t/m za 13 - 17 uur, zo 11 - 17 uur

Zo wil je natuurlijk geen afscheid nemen van Hugo en Mariet! Daarom naar de Markt en daar een heerlijk bakje koffie gedronken. Ellen verrast ons daar op een heerlijke, zelfmeegebrachte, stroopwafel. Ze heeft dat eerst wel even aan het personeel gevraagd of dat wel mocht. Ze kreeg toestemming!

Met een duidelijk kleinere groep dan gisteren, beginnen we aan de tweede fietstocht. Het voert ons langs De Meer, Balgoij en Leur naar Hernen. Daar laten we een rust in om wat te drinken en te eten. Weer zitten we in een heerlijk zonnetje en genieten van de omgeving en van wederom de verhalen, die loskomen. Ja echt TOPPIE!

Annemarie met haar e-bike in Hernen ►

Daarna echt de allerlaatste etappe: we brengen Marius naar het station in Wijchen, waar hij de trein naar Den Haag (Niet rechtstreeks; wel overstappen!) zal nemen. Door problemen met de fietscomputer op de e-bike van Annemarie (Dat stomme ding werkt niet als hij er achterstevoren wordt opgezet en wil er dan ook nog niet eens af!) mist Marius net de trein. Wij zijn er wel eerder dan de trein, maar de overwegbomen zijn omlaag en zo kan Marius de trein aan zien komen en vertrekken! Marius maakt zich daar in het geheel niet druk over; Marius geniet vooral! Ja, in Wijchen vertrekken daarna nog meer treinen, hoor!

Nog drie kilometer en Annemarie, Ellen en Riet zijn bij hun auto waar twee fietsen op de drager geplaatst worden. De e-bike wordt bij Umberto achtergelaten. Applaus voor Annemarie, die het allemaal toch maar mooi klaargespeeld heeft, deze twee fietstochten!

Even later, na een hartelijk afscheid, fietsen Anneloes en ik naar huis: weer drie kilometer terug!

Riet en Ellen hebben het op zich genomen om volgend jaar op zaterdag 7 september een fietstocht bij Delft uit te zetten en op zondag 8 september schotelt Riet ons een prachtige wandeling voor door het geweldige Delft. En geloof mij maar:

Zij kan daar wat van!

Dat wordt smullen!

Met de groeten van:
Fri Beenakkers